

Мария Илиева

Лято

Като, зачервена топла питка
се изгъркули слънцето
по небосклона.
Жерави с крилата гаят планините,
посинели от тъга по склона.
Мръква се. Нощта притихва.
Разтворената пазва на небето
ръси разтопените жълтици
във очи, усмихващи се с обич.
Милва тих ветрец тревите,
а шурец с цигулка ги приспива.
Неразумни мисли връщат ме,
при тебе, във прегръдката,
където съм щастлива!

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10116>]